

ROMÁN

KLOKAN

OLDŘIŠKA CIPROVÁ

DRAHOMÍRA

DŮSTOJNÁ SOKYNĚ
KNĚŽNY LUDMILY

edice
KIO KAN

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Oldřiška Ciprová, 2019

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

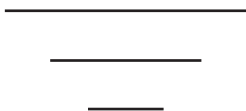
ISBN 978-80-7633-012-2

ČÁST PRVNÍ

PRINCEZNA
DRAGA

L.P. 905 – 906

VÍŠ TY VŮBEC, OTČE, JAK TĚŽKÉ JE DRŽET
ČELEĎ NA UZDĚ? DĚVEČKY JSOU LÍNÉ,
PACHOLCI VĚČNĚ OPILÍ...
A JAK RÁDI VŠICHNI ODMLOUVAJÍ!
A KDYŽ JE POKÁRÁM,
VZTEKAJÍ SE JEDEN JAKO DRUHÝ,
JAKO BY SE JIM DĚLA KŘIVDA.
A TVŮJ VDĚK, OTČE? POSÍLÁŠ MĚ PRYČ.
DOBRÁ, DÍVKA SE MUSÍ VDÁT,
ALE PROČ TAK DALEKO? PROČ NĚKAM,
KDE JE VŠECHNO NEZNÁMÉ,
KDE PRÝ NEMAJÍ V HÁJÍCH SKŘÍTKY
A JEJICH PŘÍBYTKY NEŠTŘEŽÍ DOMÁCÍ
BŮŽKOVÉ. VŠAK JSI SÁM ŘEKL,
ŽE SE TOMU NEDÁ VĚŘIT...

1. KAPITOLA

KNÍŽECTVÍ STODORANŮ, 905

S tmívalo se. V koutě koňské ohrady stodoranského hradiště stáli dívka a chlapec a upírali oči na klisnu s dlouhými plavými chlupy, která věšela hlavu.

Dívka se jmenovala Draga a byla stodoranská princezna, výrostek pouhý pacholek ze stáje, ale v této chvíli je spojovala stejná starost. Princeznina klisna Jiskra odmítala žrát.

„Schvátilas ji, paní. Proto se necejtí. Schwátilas ji, jezdiš divoce jako běs.“ Chlapec promluvil vyčítavě, ale zároveň s obdivem, protože svou paní zbožňoval.

„To je hloupost,“ utrhla se Draga. „Moje Jiskra miluje rychlou jízdu, stejně jako já. Vid', malá?“ Pohládila klisnu po hřívě zapletené do copánků, ale klisnička jenom tiše, naříkavě frkla a sklonila hlavu ještě níž.

„Jako by mě neznala. Je jako vyměněná. No tak, malá, vezmi si, pochutnáš si.“

Princezna zamávala klisně před nosem mrkví, jenomže zvíře se odvrátilo.

Chlapec lítostivě popotáhl. „S tou je asi zle.“

„A já už vím, co se s ní stalo!“ zvolala náhle princezna. „On ji uřkl!“ Obrátila se k výrostkovi: „Víš, koho myslím. Kněze Hanuše.“

Chlapec horlivě kývl.

„A to by mohla bejt pravda, paní. Všim jsem si, jak střílí očima, když jedeš kolem.“

„Protože mi nechce nic dopřát. Nic z toho, co mám ráda,“ vybuchla princezna Draga a rozčileně drmolila dál: „Chce jenom jedno, poučovat mě o svém všemocném Bohu. Prý je dobrý a zázračný. Mně se to tedy moc nezdá, ale kněz to omílá pořád dokola, až z toho brní hlava. A včera – to mě chtěl naučit takové říkání – prý modlitbu k tomu jeho Bohu, a když mi to nešlo, úplně mě přimrazil tak pronikavým pohledem, že jsem nemohla chvíli ani dýchat, ani se pohnout. Jenže já se jenom tak nedám, víš? Nakonec jsem mu stejně utekla – a tak on uřkl Jiskru, aby se mi pomstil.“ Pohládila kobytku po boku a podrážděně se kousla do rtu. „A já teď nevím, co s ní dělat, jak jí pomoci. Kdyby ji uřkl našinec, bába čarodějka by měla protikouzlo, ale takhle?“

Draga zařala ruce v pěst.

„Asi mu vyškrábu oči! Přece –“

„Panno Drago,“ ozval se zdálky ženský hlas. „Kde vězíš? Hledám tě už jak dlouho.“

Ze tmy se vynořila malá tlustá žena se dvěma šedými copy. Kdysi byla princeznicou chůvou, a přestože Drage minula dětská léta, zůstala její pravou rukou a důvěrnicí; měla k ní blízko i proto, že princezna ztratila matku už jako nemluvně.

„Dej mi pokoj, Margito,“ odbyla ji Draga. „Já dnes přespím tady, u Jiskry. Je nemocná.“

Protože po ní chůva loupla očima, Draga jí to oplatila a podrážděně dodala:

„Co tak koukáš. Nebude to poprvé ani naposledy.“

„Nóóó!“ Chůva se nafoukla, až jí poskočilo mohutné poprsí. „Ono to nebude vůbec, panno. Je po tobě velká shánka a neshání tě nikdo jiný, než náš velkomožný pán.“

„Otec?“ Draga se ani nehnula a dál se snažila přesvědčit Jiskru, aby ochutnala mrkev. Kroužila jí s mrkví kolem pysků, jenže marně. „Proč?“

„Chce ti něco dát.“

Princezně klesla ruka s mrkví a překvapeně zamrkala.

„Myslíš jako, že mi chce dát dar? Otec?“

„Uvidíš sama. A pojď už,“ řekla Margita a neobřadně dloubla princeznu do žeber. „Víš, jak tvůj otec nerad čeká, a já nemám zapotřebí poslouchat, že jsem neschopná tě najít.“

Draga zvolna vykročila za Margitou a hlavou jí táhlo, že si nevzpomíná, že by jí otec někdy něco dal.

Byl rád, že Draga už několik let vládne v hradišti pevnou rukou – jako zkušená hospodyně, jako dospělá žena – ale odměnu za to čekat nemohla. To spíš zahučel, že kdyby se narodila jako chlapec, byla by mu k užitku víc.

Draga vzdychla.

Před časem totiž otec přece jenom přišel na to, jak mu dcera bude užitečnější než hospodyně na hradišti.

Když ji výhodně provdá.

Domluvil její sňatek – skvělý sňatek, jak zdůrazňoval – a před týdnem si Dragu přijela obhlédnout na stodoranské hradiště budoucí tchyně.

Dorazila s početným doprovodem a udělala velkolepý dojem. Žena důstojná a vážná. Oblečená ve splývavém rouchu ze vzácné látky. Měla oválnou tvář a hluboké modré oči podobné letní obloze bez mráčku. Mluvila tichým zastřeným hlasem.

Přijela z Čech.

Česká kněžna Ludmila.

Její modré oči nejdřív působily vlídně, ale když na Dragu upřela pohled a prohlížela si ji od hlavy k patě, princezna zapomněla na obdiv, který ke kněžně zpočátku cítila, a napadlo ji, že takhle si handlíř prohlíží dobytče na tržišti.

Nakonec, po několika dnech návštěvy, vyjádřila česká kněžna spokojenost.

Nevěsta se jí zamlouvá.

Ovšem s několika výhradami.

Sňatek bude samozřejmě křesťanský, a tak musí být Draga před svatbou pokřtěna.

A aby mohla přijmout svatý křest, musí poznat křesťanského Boha.

„Já sama, milé dítě, jsem křest přijala až jako vdaná žena,“ začala vykládat. „Společně s manželem Bořivojem, přímo od arcibiskupa Metoděje. Předtím jsme bohužel žili,“ Ludmila se přísně rozhlédla, „jako vy zde. Nechám tady princezně kněze Hanuše – ten ji povede na cestě k pravé víře. Ale pokud si budeš přát,“ upřela pohled na stodoranského pána, „může tady Hanuš zůstat déle či natrvalo a...“

Protože otec jenom něco zabručel a rozhodně to nebyly nadšené díky, kněžna Ludmila semkla rty a s pokrčením ramen přistoupila blíž k Draze.

Ztlumila hlas:

„Mé dítě, čeká tě krásná doba. Tvoje duše se zbaví tmy a objevíš nový svět...“ Ludmila pozvedla pravici a zapíchla prst směrem k začouzenému stropu.

„Tvoje modlitba bude stoupat k nebi, kde se skrývá tajemství boží, jehož poznání ti zatím zůstalo odepřeno...“

Znělo to záhadně, ale kněžně se náhle rozzářily oči a vážnou tvář jí rozjasnil tak uchvácený výraz, že Draha zatoužila vědět, o čem budoucí tchyně mluví. Nové věci stodoranskou princeznu vždycky vábily a přála si je poznat blíž.

V podání kněze Hanuše se však nic kouzelného nedozvěděla.

Když kněžna Ludmila ze stodoranského hradiště odjela, otec Hanuš začal mluvit a mluvit, a tím se postaral o princeznino trápení. Zdálo se jí, že ten nový milostivý a všemohoucí Bůh si zřejmě přeje, aby se vzdala skoro všeho, co jí dosud přinášelo radost.

Také otec si na nového Boha přisadil.

Párkrát si Hanuše vyslechl a pak prohlásil, že kdo nevěří na dobré a zlé duchy hájů, mračen a vod a nechce jim přinášet obětní dary, je hlupák, a skončil:

„Jsem rád, že ten chlap odjede do Čech s tebou, dcero, a nebude mi tu zdržovat čeled' od práce nějakými žvásty. Ty se ovšem musíš podřídit... hm, českým mravům.“

Tohle všechno letělo princezně Draze hlavou, když se neochotně loudala za Margitou.

2. KAPITOLA

KNÍŽECTVÍ STODORANŮ, 905

Když Draga vešla do zšeřelé síně hradiště, otec se samolibě usmíval a hladil si rozježené rudé vousy.

Draga se uklonila.

„Sháněl jsi mě, otče?“

„Ano. Chci ti ukázat,“ udělal významnou pauzu, „můj svatební dar.“ Přitom kývl hlavou kamsi do stínu za jejími zády.

Draga se otočila a spatřila dva urostlé mladé muže. Už svým vzezřením budili respekt.

Věděla, že to jistě budou Vikingové; otec je často najímal jako osobní stráž své rodiny, a nejen otec. Ve všech okolních knížectvích patřilo k dobrému tónu mít v družině strážné z řad Vikingů.

Též se jim říkalo Varjagové.

„Tví noví družiníci, dcero,“ dodal otec. „Došel jsem k závěru, že bys měla mít své osobní ochránce, ačkoliv dívka obvykle dosáhne tohoto privilegia až po svatbě.“

Draga nevěděla, co odpovědět, protože ji to zaskočilo, a tak se jen zhluboka nadechla, pokročila a upřeně si

ty dva prohlížela. Upravené vousy. Dlouhé plavé vlasy. Chladné modré oči. Tělo samý sval. Lhostejní a tvrdí.

Ale nebyli otroci. Prostě vojáci. Její osobní stráž.

Stočila pohled k mladíkovi vpravo.

„Jak se jmenuješ?“

„Tunna, má paní.“ Uklonil se až k zemi a druhý ho napodobil.

„A ty?“

„Gommon, má paní.“ A uklonil se znova.

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„A já jsem Daren, paní,“ zazněl najednou z přítmí síně hluboký, chladný hlas.

Draga se vylekala tak, že sebou škulbla. Opravdu si nevěštila, že za dvěma Varjagy stojí ještě třetí, až když Tunna a Gommon ukročili stranou.

Několikrát zamrkala, aby lépe viděla – dvě čadící smolné pochodně síň příliš neosvětlovaly – a stočila pohled k tomu, jemuž patřil chladný hlas.

Není tak pohledný jako Tunna a Gommon, napadlo ji bezděčně. Je jiný. Pleť má snědší, vlasy tmavě hnědé a neproniknutelné, kouřově zelené oči jako by ji sledovaly odkudsi z tajné skrýše v hlubinách. Vysoké lícní kosti a ostrou čelist doplňoval výrazný nos.

Ale vlastně – vůbec nezáleželo na tom, jak vypadal!

Draga potlačila povzdech, který se jí dral z hrdla.

Záleželo jen na tom, jak na ni zapůsobil.

Sotva se jejich oči dotkly, nitrem jí projelo podivně radostné vzrušení. Marně se snažila zvláštní pocit zahnat. Nikdy v životě její tělo tímto způsobem na žádného muže nereagovalo.

Co to má znamenat?

„Budou teď s tebou ve dne v noci, dcero,“ přerušil její myšlenky otec.

Draga většinou poslušně přijímala otcovo rozhodnutí, ale teď, nejspíš v rozrušení z nenadálých pocitů, které ji docela zahltily, podrážděně rozhodla ruce.

„Proč?“

„Co, proč?“ naklonil se otec z křesla. „Je blízko doba, kdy odjedeš do Čech. Proto teď musíš mít ochranu, do svatby se ti nesmí nic stát. Víš, jak jsou naše močály nebezpečné,“ dodal výsměšně.

Draga věděla, na co otec naráží. Nedávno – vlastně v době návštěvy kněžny Ludmily, Draga zabloudila do močálu. Místní bažiny byly opravdu zrádné, pokryté jakousi zelenou rostlinou, co vypadala jako svěží travička. A princezna tam vjela. Jiskra se naštěstí dokázala vydrápat na pevnou půdu, ale obě potom vypadaly jako obludy z močálu, které se vynoří za bílého dne.

A Draga nakonec – pokrytá zeleným slizem – vešla do síně, kde seděl otec s kněžnou.

„A taky si musíš zvyknout,“ dodal otec a vstal. „Musíš si zvyknout, že už nejsi divoká holka, ale nevěsta významného mladého velmože.“

„Ano, pane. Chápu, pane,“ řekla co nejpokorněji Draga, i když v duchu se trpce pousmála.

Divoká holka? Kdybych nebyla dost rázná, nikdy bys neměl včas svou pečení ani chlebovou placku, vyčištěný oděv i zbroj, ve stájích dobře ošetřené koně a na pastvinách tučný dobytek.

Víš ty vůbec, otče, jak je těžké držet čeleď na uzdě? Děvečky jsou líné, pacholci věčně opilí... A jak rádi všichni odmlouvají. A když je pokárám, vztekají se jeden jako druhý, jako by se jim děla křivda.

A tvůj vděk, otče?

Posíláš mě pryč.

Dobrá, dívka se musí vdát, ale proč tak daleko?

Proč někam, kde bude všechno neznámé, kde prý nemají v hájích skřítky a jejich příbytky nestřeží domácí bůžkové. Však jsi sám řekl, že se tomu nedá věřit! A knězi Hanušovi se vysmíváš, i když tajně, protože by sis to nechtěl rozházet s kněžnou Ludmilou.

Draga vzdychla.

„Nelíbí se ti něco, děvče?“ zaburácel otec.

„Ach to ne, pane.“

„Na co při tom vzdychání vlastně myslíš?“

„Na nic, pane. A velmi ti děkuji, že se o mě tak staráš,“ hlesla Draga a zabloudila pohledem ke třem Varjagům.

Tunna s Gommonem klopili hlavy, jako by dávali najevo, že neposlouchají, ale ten, co Dragu zaujal, Daren, se díval přímo na ni. Zřejmě z ní nespustil oči během celé rozmluvy.

Draga se otci spěšně uklonila a otočila se k odchodu. A tři noví družiníci samozřejmě opustili hlavní síň s ní.

Takže si už vůbec neužije svobody. Zatím ji trápil jenom otec Hanuš, ale teď bude mít v patách otcův dar. Tři strážné.

3. KAPITOLA

KNÍŽECTVÍ STODORANŮ, 905

Draga už si opravdu svobody příliš neužila, tři Vikingové byli stále s ní, ale přestala toho litovat. Napětí, které mezi ní a Darenem vzniklo hned v prvním okamžiku, bylo něco tak úžasného, že by se toho nechtěla vzdát.

Její dny dostaly nový smysl. Napadlo ji, že teď opravdu objevuje nový svět, jak slibovala kněžna Ludmila, ovšem ne v repetění kněze Hanuše, ale v očích Vikinga Darena.

Pokaždé, když zachytila Darenův pohled, všechno se v ní sevřelo a zrudla jako vlčí mák. Měla strach, že si toho všimne nejenom on, ale i Tunna s Gommonem – a co hůř, že se její slabost donese otci – přesto se nedokázala vzdát toho, aby se na Darena dívala.

Nejednu noc pak přemýšlela nad tím, jak chutnají Darenovy rty, stále stažené do úzké čárky. Nemluvné, nepřístupné rty, a přesto se jí jevily žádoucí. Jistě jsou sladké a teplé, chutnají jablečným vínem.

Probouzela se do tmy a nekonečné hodiny hleděla do stropu s vědomím, že muž, o němž sní, leží jen pár

metrů od ní a dělí je pouze jeden těžký závěs, dokonce si namlouvala, že v oddechování spáčů rozeznává právě jeho dech.

Když si na tyto myšlenky vzpomněla ve dne, provini-
le klopila oči k zemi.

Občas si říkala, že na ni mladík působí tak magicky hlavně proto, že je odlišný od druhých dvou Vikingů. Jenže když si představila, že by ho neměla příští den spatřit, srdce se jí sevřelo hrůzou.

Přitom Daren nikdy nedal ani mrknutím oka najevo, že by alespoň část jejich pocitů jakkoli opětoval. Jenom se na ni díval a jeho pohled se zdál plný příslibů, o nichž nevěděla, co znamenají.

Snažila se myslet na blížící se svatbu, na českého kně-
žice Vratislava, ale vůbec to nepomáhalo. Naopak cítila k neznámému, za nějž vše vyjednává matka, odpor, kte-
rý stále rostl.

Kdyby ten mladý muž za něco stál, přijel by sám, při-
hnal by se na námluvy na krásném bujném oři a řekl by si o její ruku.

Ale třeba se raději ani nechtěl ukázat, aby ho nevěs-
ta neodmítla. Asi je budižkničemu, neduživý mladíček, co sotva unese meč, na koni se udrží jen tak tak – jenom se uměl narodit.

Chcípáček vznešeného rodu. Nedochůdče.

Jenomže rod není všechno!

Daleko lepší je mít v očích tajemství a tělo samý
sval... jako někdo.

Draga se teď často vztekala, nic jí nebylo po chuti; od-
nášela to čeleď a děvečky si říkaly:

„Nevěsta střečkuje – no, to se stává. Anebo že by to
bylo tou novou vírou?“

Na pravý důvod – Darena – zatím nikdo nepřipadl.

4. KAPITOLA

PRAŽSKÝ HRAD, 905

Osmnáctiletý knězic Vratislav se spolu s několika muži ze své družiny vracel z lovu. Byli zablácení od hlavy k patě, ale uštvali statného dvanáctěráka, a tak měli o čem mluvit. Vychloubali se jeden přes druhého a se smečkou psů v patách se s halasem hrnuli do velké síně, před sebou vidinu důkladné večeře a divoké pitky.

Když vešli do síně, naráz zmlkli, a dokonce i štěkající psí smečka jako by pokrotla.

U ohniště seděla kněžna Ludmila, zamyšleně zírala do ohně a na kolenou měla misku s kaší.

„Zmizte,“ sykl Vratislav k hloučku družiníků. „Přijdu za vámi, jak nejdřív to bude možné.“

Pak došel k Ludmile, sklonil se a políbil jí ruku.

„Nečekal jsem tě tak brzy. Jakou jsi měla cestu, matko?“

Ludmila vzhledla.

„Ušlo to. Nejsem ještě tak stará, abych si musela stěžovat na nepohodlí dlouhého cestování.“

„A... jak jsi pořídila?“ zeptal se Vratislav a rozpačitě se podrbal za uchem.

Kněžna Ludmila zvolna polkla několik lžic kaše, a teprve potom odpověděla:

„A co ty?“ Zvedla mírný a trochu potouchlý pohled k synovi. „Měl jsi dobrý lov?“

„Ano, matko.“

Vratislav věděl, že matka okolkuje záměrně a dráždilo ho to. Vždycky, když šlo o něco důležitého, matka si dávala pozor, aby nevyklopila všechno najednou.

„Ano,“ zopakoval. „Uštvali jsme dvanáctěráka. Ale...“ přešlápl, „matko, rád bych věděl něco o námluvách.“

„Pořídila jsem dobře, tak, jak jsem si přála. Jsem spokojená.“

Jenomže Vratislavovi samozřejmě nestačilo, že je matka spokojená. Zvláště když si připomenul stodoranského knížete. Ten stařík měl sílu býka, ale nebyl na něj hezký pohled, vypadal jako škaredý skřet. Malý, rozložitý, nohy měl křivé, rozježené rudé vlasy a vousy, mrkavé oči. Jestli se dcera vyvedla po něm, není o co stát.

Proto se Vratislav odvážil:

„A – moje nevěsta? Jak vypadá?“

„Není třeba se ptát po kráse, když se máš oženit,“ řekla kněžna klidně. „Jsou jiné přednosti.“ A pomalu nabrala na lžici další kaši.

Vratislav znovu přešlápl.

Matce se to řekne! Po otcově smrti docela umrtvila žádosti těla... Ovšem pro ženy je to snazší, aspoň si to myslel. Ale pro muže...? Muže stále sžírá naléhavá touha – ale to neznamená, že tu touhu vzbudí každá žena.

Je důležité mít pěknou manželku, aby měl muž chuť uléhat s ní v loži a plodit legitimní dědice, jinak obtěžká kdejakou děvečku – a to není správné, jak mu řekl otec Pavel. A ten to přece musí vědět!

„Ale máš štěstí, synku,“ vyrušil Vratislava z myšlenek matčin hlas. „Nevěsta je dost pohledná. Vysoká, dobře roslá. Zatím je sice napůl dítě, ale jednou z ní bude statná matrona, matka mnoha zdravých dětí, to poznám už teď. Budeš spokojený, jako jsem já. I když zatím... No, zatím je jenom divoká pohanka, ale i to jsem zařídila. O její duši se postará otec Hanuš, nechala jsem ho v hradišti a on už ví, co má dělat. Nějaký čas to ještě potrvá.“

„Aha... A jak se to děvče jmenuje?“

„Draga. Zatím.“

Zatím? To znamená, že matka má ještě něco za lubem. Ale to je už její věc!

„Děkuji, matko. Za všechno. I za chválu mé nevěsty, vím, že znamená hodně,“ řekl Vratislav zdvořile, ale myšlenkami už byl u svých mužů. Zdálky slyšel halas a zpěv.

Namísto jelena mohou zapít, že je z něj ženich a nevěsta je, hm... dost pohledná. Snad bude aspoň trochu k světu – a on se může začít loučit se svobodou... Zřejmě bude ještě dost času na to povalit pár děveček.

„Smím už odejít, matko?“

Kněžna přešla pohledem jeho zablácený oděv.

„Ano, jde se očistit. Anebo ještě – pojď blíž, synku. Popravdě řečeno, tvoje nevěsta,“ kněžna ztlumila hlas a vlídně syna popleskala po rameni, „je jedna z nejhezčích panen, jaké jsem kdy viděla.“

Vratislavovi se po tváři rozlil blažený úsměv.

Tak dnes to může být opravdu divoká pitka, mihlo se mu hlavou.

Na zdraví té neznámé krásky, jeho nevěsty!

5. KAPITOLA

KNÍŽECTVÍ STODORANŮ, 905

„Iskra je prý už zdravá, chci si konečně vyjet,“ oznámila Draga svým družiníkům.

Tunna a Gommon odešli, aby klisnu osedlali, Daren zůstal s princeznou sám.

Rozkročil se a jako vždy se na ni prostě jen díval.

Draga cítila, jak se jí zrychluje tep.

Sklonila se nad svou truhlicí, zvedla víko a popadla první kus oděvu, co jí přišel pod ruku, jako by se chtěla převléct. Byla to jakási stará tunika, tak jí zas hodila zpátky a znovu ponořila ruce do truhly.

„Hledáš něco, má paní?“ ozval se za princeznou Darenův chladný, přesto pro ni tak svůdný hlas.

„Ne... Ano... Asi jsem zapomněla, že...“ Vůbec netušila, jak by měla odpovědět.

Prudce zavřela truhlici.

Potom se pomalu otočila k Darenovi. Přitom jí bylo jasné, že se červená, strašně červená, a on to uvidí, ale cítila potřebu podívat se mu do očí.

Do těch tajemných, zvláštních očí. Dopřála si ten pohled, pak stáhla obočí a zprudka vyhrkla: